

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatei Jardan Veronica, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Ungheni din 25 septembrie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2016, în cauza penală privind-o pe

Jardan Veronica Efim, născută la 27 august 1974, originară și domiciliată în s. Rădeni, r-l Călărași.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 11.03.2014 – 25.09.2015;

2. instanța de apel: 16.10.2015 – 24.02.2016;

3. instanța de recurs: 21.04.2016 – 08.06.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 25 septembrie 2015, Jardan Veronica a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiindu-i numită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

S-a încasat de la Jardan Veronica în beneficiul părții vătămate Plăcintă Iulia prejudiciul cauzat în mărime de 11280 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, Jardan Veronica a comis o escrocherie în următoarele circumstanțe: în perioada lunilor iulie-august 2013 prin înșelăciune și abuz de încredere a dobândit de la cet. Plăcintă Iulia din s. Semen, r-l Ungheni, bani în sumă de 440 euro echivalentul a 7780 lei și 3500 lei pentru perfectarea vizei de plecare în Republica Italia, însă după primirea banilor, i-a însușit fără a îndeplini careva măsuri în scopul obținerii vizei, astfel, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 11280 lei.

Instanța de fond a reținut și constatat, că Jardan Veronica Efim a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal - *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Andrian Fetcu și avocatul Aliona Ciocanu în numele inculpatei Jardan Veronica, prin care a solicitat admiterea

apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpata Jordan Veronica să fie achitată.

3.1. În motivarea apelului declarat apelantul a invocat precum că, vina inculpata din faza incipientă a urmării penale nu și-a recunoscut-o. Despre vinovăția inculpatei a declarat doar partea vătămată, iar cele expuse de ea le cunoaște din cele ce i-a devenit cunoscut din relatările martorului Plăcintă Alexandru, astfel a considerat că proba sub formă de declarațiile părții vătămate constituie o probă indirectă. A menționat, că martorul Plăcintă Alexandru nu a fost audiat în cadrul cercetării judecătorești, iar în consecință, declarațiile părții vătămate nu și-au găsit confirmare. A considerat că, instanța eronat a pus la baza sentinței de învinuire a declarațiilor martorului Plăcintă Alexandru date la urmărirea penală, astfel fiind lipsită apărarea și inculpatul de dreptul de a adresa chestiuni în vederea elucidării obiective a tuturor circumstanțelor cauzei. La fel, instanța nu a cercetat proba sub formă de recipisă anexată la cauza penală de unde reiese clar, că suma de bani cu pricină nu constituie decât o datorie survenită în urma unui împrumut, prin urmare rezultă, că litigiul apărut este de ordin civil, dar nu infracțiune de escrocherie. Declarațiile martorului Bosii Latiana a considerat că este o probă indirectă, deoarece aceasta a participat numai la transmiterea sumei de 1000 lei, dar care era titlul acestei sume, împrumut sau achitarea de serviciu, dînsa nu cunoaște. Din motivele invocate a considerat că, instanța de fond neobectiv a apreciat totalitatea circumstanțelor cauzei, pe unele probe a ezitat să le aprecieze din aceste motive oportune a considerat reexaminarea cauzei în ordinea stabilită pentru prima instanță.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către avocatul Adrian Fetcu și apelul avocatului Aliona Ciocanu în numele inculpatei Jordan Veronica, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinînd probele administrate din punctul de vedere a utilității, veridicității și coroborării, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, ajungînd la concluzia, că vina inculpatei Jordan Veronica în comiterea infracțiunii prevăzute de normele penale art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, *escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvîrșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile* sa confirmat.

Probele administrate pe cauză corespund cerințelor stipulate la art. 93-101 Cod de procedură penală, adică sînt pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, ele fiind în coroborare între ele și demonstrînd deplin vinovăția lui Jordan Veronica în sensul învinuirii aduse, în deplină măsură.

Cercetînd probele cauzei penale instanța de apel a conchis că, instanța de fond a reținut ca dovedită fapta inculpatei atît sub aspectul elementului material al laturii obiective, cît și al laturii subiective, care în speță îmbracă forma intenției directe și a încadrat corect faptele în infracțiunea de escrocherie prevăzută la art. 190 alin. (2)

lit. c) Cod penal, iar afirmațiile inculpatei și avocatului acesteia referitor la lipsa infracțiunii date nu sunt probate și poartă un caracter declarativ.

La individualizarea pedepsei instanța de fond a dat deplină eficiență prevederilor art. 75 Cod penal și corect a conchis, că scopurile prevăzute la art. 61 alin. (2) Cod penal, vor fi atinse prin stabilirea pedepsei cu închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere, reieșind din faptul că a fost comisă o infracțiune gravă, din motiv cupidant, de către o persoană care s-a aflat în conflict cu legea penală, fiind condamnată anterior la închisoare, că prejudiciul n-a fost restituit, că inculpata se caracterizează pozitiv, că nu se află la evidență la medicii narcolog și psihiatru, condițiile de viață ale acesteia și celelalte circumstanțe individuale ale cazului.

La fel corect a fost dispus și încasarea prejudiciului cauzat de Jordan Veronica în urma acțiunilor criminale, deoarece atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel cu certitudine a fost stabilită suma prejudiciului, fiind dovedită fapta, precum dovedită și suma prejudiciului, recunoscută practic și de inculpată, care atât în instanța de fond cât și cea de apel a recunoscut primirea sumei de 11280 lei de la Plăcintă Iulia, doar că ea îi consideră împrumut și relații civile.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către Ciocanu Aliona în numele inculpatei Jordan Veronica, prin care solicită casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea inculpatei V. Jordan pe motiv că fapta ei nu întrunește elementele infracțiunii de excrocherie prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În recursul declarat recurentul a indicat următoarele motive:

- în materialele cauzei nu sînt probe care ar demonstra presupusa versiune a părții vătămate Plăcintă Iulia că Jordan Veronica ar fi luat bani de la ea pentru ajutor în perfectarea vizei în Italia. Mai mult ca atât la f.d. 220 partea vătămată dînd declarații a spus că *personal înțelegere cu inculpata nu a avut, fiul meu a avut înțelegere cu ea despre viză, în față cu ea nu am vorbit.*

- acuzația și sentința este formată numai din presupuneri și prin declarațiile părții vătămate Plăcintă Iulia în acest sens, care nici nu planifica vreo călătorie în Italia și ar fi aflat despre formarea unei careva vize pentru sine de la fiul său Alexandru;

- în astfel de situație cînd partea vătămată Plăcintă Iulia nu a avut nici o înțelegere cu presupusul escroc, nu a avut loc, de fapt, primirea banilor de la Plăcintă Iulia cum poate fi realizată latura obiectivă de dobîndire ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere;

- instanța de fond nu a dat o apreciere juridică corectă probelor, calificînd incorect acțiunile inculpatei, iar acuzatorul n-a prezentat probe incontestabile de acuzare a lui Jordan Veronica în cele incriminate și astfel, concluzionăm, că fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii;

- nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare numai probele indirecte, cum sunt declarațiile martorului Bosîi Tatiana, care nu cunoaște scopul transmiterii

banilor în sumă de 1000 lei și în sumă de 500 lei, precum și declarațiile părții vătămate Plăcintă Iulia deoarece aceasta nu este martor ocular ai infracțiunii imputate inculpatei, ci doar subiectiv relatează din spusele fiului său a lui Plăcintă Alexandru;

- Jordan Veronica și avocatul acesteia nu a avut acces la probele - declarațiile părții vătămate Plăcintă Iulia și declarațiile martorului Bosîi Tatiana în ședința de judecată, care diferă de cele date la urmărirea penală. Astfel, nici avocatul inculpatei, nici inculpata nu au avut posibilitate de a adresa întrebări importante pentru aflarea circumstanțelor și adevărului pe cauză;

- nu este clar din dosar în ce circumstanțe și când a fost audiat în instanță martorul Bosîi Tatiana Ion și cum actul procesual de audiere a acesteia a ajuns în dosar, or la f.d. 133 este doar mențiunea că a fost audiată partea vătămată și nici într-un proces verbal al ședinței de judecată nu se face mențiunea de audiere a martorului Bosîi Tatiana;

- o altă întrebare care nu a fost clarificată de instanța de judecată cum a fost stabilit cuantumul daunei în proporții considerabile cauzat lui Plăcintă Iulia, care este un element esențial în calificarea faptei potrivit art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Or, Plăcintă Alexandru i-a dat bani lui Jordan Veronica, aceasta este confirmat și prin declarațiile lui Jordan Veronica în calitate de inculpată, a martorului Bosîi Tatiana (pentru suma de 1000 lei și 500 lei) și prin declarațiile părții vătămate Plăcintă Iulia, în cadrul urmăririi penale fiind audiat Plăcintă Alexandru în calitate de martor (f.d. 26 și verso) acesta de asemenea a declarat că banii i-a dat lui Veronica Jordan el personal și prin cele 2 înscrisuri - raporturi de la Inspectoratul de Poliție Ungheni de la f.d. 7 și 8 în care este consemnată prima plîngere telefonică precum că Plăcintă Alexandru i-a dat bani lui Jordan Veronica;

- acțiunea de urmărire penală de recunoaștere a persoanei după fotografie - proces-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 24.02.2014 f.d. 46 a fost efectuată și întocmit cu încălcarea esențială de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de procedură penală, ceea ce potrivit art. 94 Cod de procedură penală nu poate fi admis ca probă, deoarece nu este indicată circumstanța în care a văzut partea vătămată persoana și nu sînt indicate particularitățile distinctive după care a recunoscut partea vătămată persoana.

Ținem să menționăm că toate persoanele de pe cele 6 fotografii se deosebesc esențial între ele prin coafură/frizură (păr scurt, lung, mediu, lăsat pe spate, strîns, cu sau fără breton s.a.), ovalul feței, plinătatea feței, prin apropierea sau depărtarea de fotografiere, prin indiciu de înălțime în fotografii, diferența evidentă de vîrstă ș.a

- împrumutul acordat de Plăcintă Alexandru inculpatei în valoare de 3500 lei și 220 Euro și nerambursarea acestuia în termenii stabiliți prin recipisa-angajament din 09.10.2013 semnată de Jordan Veronica, cert demonstrează că între părți există niște relații civile, care urmează a fi soluționate de instanța de judecată în ordinea procedurii civile;

- nu formează componenta de infracțiune de sustragere faptele ilegale care sînt îndreptate nu spre însușirea, ci spre folosința temporară a bunurilor. Folosința

temporară a bunurilor trebuie apreciată din motivul dorinței de a întoarce împrumutul și nu urmărește scopul de cupiditate, deoarece nu dorește să treacă bunurile în stăpînirea definitivă.

Nu este demonstrat că partea vătămată s-a adresat să fie întorși banii împrumutați. În recipisa de la f.d. 15 este indicat că datoria va fi rstituită.

Astfel, în situația creată constată raporturi juridice civile.

6. La recursul ordinar declarat de către avocatul inculpatei A. Ciocanu, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹ Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursului, deoarece în speță nu a fost constatată prezența unor erori de drept care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece recurentul își motivează dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor ceea ce nu constituie temei prevăzut la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 a normei menționate, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului. Or, art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit textului recursului, recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin.(1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile în care 6) instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; 12) faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească devenită definitivă.

Însă, Colegiul penal constată că, recursul declarat nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiurilor invocate.

Din conținutul recursului rezultă că avocatul Ciocanu Aliona invocă dezacordul cu aprecierea probelor și a vinovăției stabilite cet. Jardan Veronica în comiterea escrocheriei.

Analizând decizia recurată Colegiul penal, conchide că la cercetarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile articolelor 26, 27, 99-101 Cod procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate de părți, le-a verificat minuțios, le-a dat o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar în ansamblul, din punct de vedere al coroborării lor, întemeiat a dedus concluzia că, acțiunile inculpatei Jordan Veronica, întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar, și este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărîrea adoptată conține răspuns la toate motivele invocate.

În cazul dat, instanța de apel la examinarea apelurilor declarate a respectat cerințele art. 414-417 Cod de procedură penală, a verificat și a apreciat conținutul probelor și valoarea lor probatorie, cu expunerea analizei desfășurate și minuțioase a acestora în textul deciziei adoptate.

Analizând probele descrise în punctul 4.1 al prezentei decizii și expuse în decizia instanței de apel din 24 februarie 2016, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect a concluzionat că vinovăția inculpatei în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, este pe deplin dovedită.

Colegiul ține să remarce că, Curtea de Apel întemeiat a respins afirmația inculpatei și a avocaților acesteia precum că în acțiunile cet. V. Jordan lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, iar între inculpată și părțile vătămate au existat relații civile.

În acest context instanța de recurs menționează că în acțiunile ce i se incriminează cet. V. Jordan, se regăsesc elementele laturii obiective a componenței de infracțiune prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și anume *escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Față de cele ce preced, Colegiul penal mai specifică că, în sensul dispoziției art. 190 Cod penal, în cazul escrocheriei victimele transmit benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere. Primirea bunurilor

cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi la fel calificată ca escrocherie în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpînire asupra bunurilor, urmărea scopul însușirii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat.

În speță, acțiunile inculpatei au depășit limitele cadrului civil, trecînd în sfera penalului. Chiar dacă, inițial între părți au existat niște acorduri civile, ca urmare a comportamentului viclean al inculpatei, care după ce a primit banii a avut intenția să se eschiveze de la onorarea obligațiilor asumate, asemenea acord întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie.

Delimitarea escrocheriei, de încălcarea normelor de drept civil, urmează a fi percepută corect, luînd în considerație două aspecte de maximă importanță, și anume: *atitudinea făptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunului, și disponibilitatea efectivă a acestuia de ași executa angajamentele.*

Limita între un acord civil și o componentă de infracțiune este latura subiectivă, care în cadrul relațiilor civile este caracterizată prin buna-credință a părților, iar în cazul escrocheriei este caracterizată prin abuz de încredere și înșelăciune.

Lipsa intenției infracționale la momentul intrării în raporturi juridice civile nu presupune excluderea posibilității trecerii pe parcurs a raporturilor civile în sfera penalului.

Deasemenea, Colegiul penal ține să menționeze că, criticile formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, căroră instanța ierarhic inferioară, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărîrilor atacate, nu s-au stabilit.

Referitor la pretențiile invocate de recurent cu privire la faptul că *acțiunea de urmărire penală de recunoaștere a persoanei după fotografie - procesu-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 24.02.2014 (f.d. 46 vol. I) a fost efectuat și întocmit cu încălcarea esențială de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de procedură penală, ceea ce potrivit art. 94 Cod de procedură penală nu poate fi admis ca probă, deoarece nu este indicată circumstanța în care a văzut partea vătămată persoana și nu sînt indicate particularitățile distinctive după care a recunoscut partea vătămată persoana*, Colegiul penal îl respinge neîntemeiat, deoarece acestea urmau a fi înainte nemijlocit la faza urmăririi penale. Or, la dosar nu este anexat vreo cerere sau demers care ar confirma pretențiile părții apărării în acest sens.

Potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Neîntemeiat urmează a fi considerat și argumentul recurentului, precum *că inculpata și avocatul acesteia nu a avut acces la probele - declarațiile părții vătămate Plăcintă Iulia și declarațiile martorului Bosîi Tatiana în ședința de judecată și nici posibilitatea de a adresa întrebări importante pentru aflarea circumstanțelor și adevărului pe cauză; precum*

și nici într-un proces-verbal al ședinței de judecată nu se face mențiunea de audiere a martorului Bosîi Tatiana, deoarece inculpata și avocatul acesteia nu au fost lipsite de dreptul de a face cunoștință cu materialele cauzei, iar conform precoselui-verbal al ședinței de judecată din 24.09.2015 (f.d. 211-223 vol. I) audierea martorului T. Bosîi a fost efectuată cu participarea avocatului inculpatei, Maria Arabadji, iar după ce a fost găsită inculpata, nici ea, nici avocatul acesteia nu au solicitat audierea suplimentară nici a unuia din martori (T. Bosîi, A. Plăcintă).

Recurentul mai invocă, pur declarativ, ca temei de casare a hotărîrilor judecătorești și art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală – „faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”, fără a avea o motivare în recurs privitor la încadrarea acțiunilor.

Colegiul penal conchide că temeiul dat nu s-a confirmat în cauza dată, deoarece instanțele judecătorești corect au încadrat juridic acțiunile comise de către inculpata V. Jardan, în baza învinuirii înaintate de procuror.

Prin urmare, argumentele invocate de către avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatei V. Jardan, nu și-au găsit confirmare și nu pot servi temei de casare a hotărîrilor contestate, iar instanța de recurs conchide că în speță se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Ciocanu Aliona în numele inculpatei Jardan Veronica, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 24 februarie 2016, în cauza penală în privința cet. **Jardan Veronica Efim**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **06 iulie 2016**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecătorii:

Ion Guzun

Liliana Catan